

25.54x34.81	1	עמוד 10	מגזין - גלובס	21/11/2013	39798140-1
סופרברנד מוצר השנן - 36423					

פואנזה

(1) דוד עזריאלי ובתו דנה. קנה אותי (2) איריס בראל ואליעזר שקדי. חיובים מנומסים (3) פינגר פוד. הוויסקי היחיד שיש זה שיבאס (4) דן פרופר. מצטנע עם הביסלי (5) רמי לוי. בוא נשב על זה (6) ברונו לנדסברג. מתפנים למינגלינג (7) הספרים של סופרברנדס. טובים בתור מטרייה (8) חנה פרייזן עם סילבן שלום. הקהל מאבד עניין

צילומים: אביב חופי

למותג יש רגליים

דוד עזריאלי יצא גבר, דן פרופר מרגש ורק סילבן "לא עוסק בזה". דרור פיור ביקר באוסקר של המיתוג

שוק המסכים. אני תמיד אוהב לראות אנשים שאוהבים את עבודתם. בוא איתי לבר, אני מפציר באלמליה, נשתה וויסקי. לשמחתי הוא נעתר, אבל בדיוק אז נסגר הבר ומתחיל החלק האמנותי של הערב, כלומר: הענקת האותות והנאומים. השר סילבן שלום מקבל אות הצטיינות על פעילותו למען הפריפריה. הוא נואם על "צמצום הפערים בין המותג והמוצר", או מה שזה לא יהיה. "לא הגעתי למשרד הזה מבחירה", מודה שלום, "אבל אני מרגיש שליחות". הוא מספר על מפעלותיו ויורד לפרטי פרטים כמו הסבה של מחסנים במושבים למגורים. הקהל קצת מאבד עניין. כשהוא יורד מהבמה אני ניגש אליו.

מה קורה סילבן, אתה הולך להיות נשיא? השר מחייך בביטול. אני לא עוסק בזה. אני מת על זה שהם אומרים "אני לא עוסק בזה". אם יש לי חלום אחד בחיים האלה זה לומר פעם אחת שגם "אני לא עוסק בזה", אבל בינתיים אני לא עוסק בחלום הזה כי לבמה עולה דן פרופר לקבל אות על מפעל חיים. "זה האיש שהמציא את הביסלי", אומרת המנחה ואני חש רטט של התרגשות בגבי. תמיד חיבבתי את פרופר - עכשיו אני מעריץ. הוא נואם: איש העסקים הישראלי הוא מותג נשחק, נזרקות עליו אבני בליסטראות, תרמיתו נרמסת. אם תימשך המגמה הזו, כך פרופר, לא יהיה מי שידאג למדינה. כשהוא יורד מהבמה אני ניגש אליו. ביסלי, הא? הייתי שותף, מצטנע פרופר.

גם גידי גוב מקבל פרס: הוא מותג-על, מתברר. גוב, שלא הגיע, שלח נאום מצולם וחינני. גם קוקה קולה, אל על וטבע (כן, טבע) קיבלו אותו על היותם מותג-על. הבא בתור לקבל אות על מפעל חיים הוא דוד עזריאלי. עזריאלי, יהודי בן 92, עולה לבר לבמה, בלי מלווים ובלי עזרה, אבל לפני שהוא מגיע לעמדת הנאומים, הוא מועד ונופל על הרצפה. קופצים ומרימים אותו והוא מתעשת במהירות. סלחו לי שהייתה לי סחרחורת קלה, הוא אומר, אבל אני מרגיש מצויץ. אתם רואים, הוא אומר לקהל - לפעמים נופלים, אבל תמיד קמים וגם מקימים בניינים.

עזריאלי עונה לשר שלום אף שזה הלך הביתה מוזמן - הקניון השני שהקמתי היה בבאר שבע - ומדבר על כוחו של השיווק. כשהוא מסיים את נאומו הטוב, הוא מקבל מחיאות כפיים בעמידה. היחצנית שלו ובתו ניגשות אליי, מספרות שתמיד הוא מתעקש ללכת לבר, ומבקשות שלא אכתוב על המעידה. אבל למה, אני שואל, איך פה שום כוונה לבנות את הבן אדם. להפך. הוא יצא הכי גבר שבעולם. ליפול זה אנושי, לקום זה מכובד ולהתייחס לזה בהומור זה הרואי. אביך קנה אותי היום, אני אומר לדנה עזריאלי, וכך את כל מי שהיה פה הערב. הוא אריה. מבחינתי זה היה השיא של הערב, בטח על רקע כל הדיבורים הריקים על מיתוג ושיווק ומיצוב והלקוח במרכז וכל החרטבונה - פתאום היה שם בן אדם. הערב תם, אבל כשאנחנו מתחילים להתפור, נפתחות פתאים ארובות השמיים וגשם עז ניתן על תל אביב. אנחנו עומדים בחוץ מתחת לגגון, מחכים שיחלש. לרבים מהנוכחים אין סבלנות והם עוזבים את המקום כשספר השיווק עב הכרס של סופרברנדס ממש להם כמטרייה.

יום ראשון השבוע, אולם סמולרש באוניברסיטת תל אביב. האירוע: טקס פרסי הסופרברנדס, "האוסקר של המיתוג, ערב של הכרה והוקרה למותגי העל שמעצבים את חיינו", לשון ההזמנה. הזהירו אותי שלערב הזה יש קוד לבוש, אז שמתי עליי את ה'קט היפה שלי, והיחיד. ואכן, האווירה די קלאסה. פה ושם אני מבחין בכמה פרחחים שהגיעו בלי חליפה, וחבל. הרבה זמן עבר מאז שביקרתי באירוע מהסוג הזה, אבל אל דאגה: אירועים בשבילי זה כמו לרכוב על אופניים. לא עוברות שלושים שניות ואני מרגיש בבית, ובמקרה שלי זה אומר תחושה נוראית ונהררת של זרות מוחלטת.

מלצרות ומלצרים בשחור עוברים עם מגשים עמוסים בפינגר פוד, אבל אני מסרב וניגש לבר. הוויסקי היחיד שיש להם זה שיבאס, מה שישר מזכיר לי את סבתי עליה השלום. הברמנית מוזגת מנות קטנות ואני אומר לה שזו ערובה לכך שהיא תראה אותי הרבה הלילה.

לאולם מטופפים המכובדים, אליעזר שקדי ודוד עזריאלי שבא עם בתו דנה, דן פרופר, רב קוטלר, הילה רהב בלי רני, ברונו לנדסברג, רמי לוי, רמי שביט ורבים אחרים. כולם עולים להצטלם על מין פוריום שהוצב במקום ומתפנים למינגלינג - מלאכת מחשבת של שום דבר. אותם חיבוקים מעושים וחיובים מנומסים, כאילו דבר לא השתנה. אני מצוטט לשיחות מקרות: אמרתי להוא כך והוא ענה לי ככה; בוא נשב על זה בשבוע הבא; קח כרטיס שלי; רגע, אני צריך ללכת לומר שלום. כמו תמיד אני לא אהוד על מובילי המשק, אבל חוק מאוד אצל מעמד הביניים, סמנכ"ל שיווק וכאלה. רבים מהם מבכים באוזני את האווירה הציבורית נגד העסקים במדינה ומאשימים את העיתונות, את העם ואת הפוליטיקאים. את עצמם אינם רואים. מבחינתם, הם מיעוט נרדף.

אני חוזר לבר לעוד שיבאס ונהנה לראות את האנשים בפעולה. בפנית העישון אני עומד ומפטפט עם אחלה גבר מתדראן, מישוה מאסם מצטרף אלינו, ותוך שנייה ההוא כבר מוכר לזה מזוגן. לחבורה העליזה שלנו מצטרף ברנש מהמחלקה הטרייה של שטראוס וגם הוא זוכה לנאום מכירה זריז. הם מדברים על שימור לקוחות ומתח רווחים ובין לבין על הילדים. אני מרגיש בבית - זה בטח הרבה יותר מעניין מלדבר על הזמר המפורסם לכאורה.

מועדון הסופרברנדס מוציא כל שנה ספר עב כרס, שמוצג לראווה על השולחנות. אני מרפרף בו מעט ומשנן כמה מהתובנות השיווקיות הרבות המופיעות בו למקרה שאי פעם אתקשה להירדם. מתברר שהכול זה מותגים היום, גם אנשים. בעמוד המוקדש לנשיא המדינה אני למד כי "לא רבים האישים שזוכים למעמד של מותג-על בחייהם כמו שמעון פרס". ולמה זה כך, שואל המחבר האלמוני ועונה: "כי פרס התמקד ביתרונותיו".

הערב מתקדם בנעימים יחסית. אני פוגש את מוטי אלמליה הנחמד, מנכ"ל יורקום שיווק, ואנחנו מדברים לנו על חוק הטכנאים וחוק האריות וחוק המרבקות ובכלל על האווירה ועל התחרות. אני לומד דברים שלא ידעתי, ושמוז שכחתי, על

אני מת על זה שהם אומרים "אני לא עוסק בזה". אם יש לי חלום אחד בחיים האלה זה לומר פעם אחת שגם "אני לא עוסק בזה"